

# МОЛОДАЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V  
№ 25 (376)

Неділя, 26 лютого 1961 р.

Ціна 2 коп.

## Молоді тваринники! СТАНЕМО ВРІВЕНЬ З ГЕРОЯМИ!

Не раз вона вже за свої діла хороше нагороджувалася грамотами та цінними подарунками. Як розібратися, то й дивного нічого в тому немає, що в минулому році ми одержали по 120 яєць від

курки-несучки. Та ця цифра могла б бути значно перевершена, якби створити всі потрібні умови на фермі.

Правда, приміщення в нас теплі, типові. Це неабияке значення має для

нормального росту і несучості курей. І з кормами завжди все благополучно. Зараз у нас є пшениця, козуборі, насіння соняшника, силос, м'ясо, різні мінеральні корми. Ми завжди слідуємо за раціоном годівлі.

Коли якась птиця захворіє, відразу ж ізолюємо її від інших, встановлюємо за нею особливий нагляд, в усьому обов'язково правили зоотехніч дотримуємо.

Однак, невеликі перешкоди зустрічаються. Головна з них — відсутність механізації. Все ж ми руками робимо — і курей годуємо, і в приміщеннях вищисаємо. А яка була б економія часу, коли б тут нашіни працювали. Вже кожен господар в колгоспі знає, що треба обов'язково механізувати трудові роботи на молочно-товарних та свинофермах. А от про птахівників — і не подумав ніхто. Вважають, що тут і так обійтись можна. Або взяти електроосвітлення. Немає ж його у нас. І день подовжений ми робимо з допомогою газових ліхтарів. Ну яке ж це подовження! Сміх один, та й годі.

А в правліні нас тішать: потерпіть, мовляв, скоро нове приміщення збудуємо. Там уже всі зручності будуть. Нічого не робити, терпимо. І, як бачите, успіхів непоганих досягли. А уявляєте, по скільки б ми яєць одержали, коли б нам це механізацію та електрику. Тоді б і про змагання з Вірою Сидорою подумати могли б! А, відверто кажучи, хотілося б і собі таких рубежів досягнути. Отоді б ми вже довели деяким маловірам, що таке птахівництво і яка від нього користь колгоспу.

Л. СУДОРГА,  
завідуюча птахофермою колгоспу «Комінтерн» Бобринського району.

На знімку: птахарка Марія Дибач.

Фото В. Ковпака.

## РОМАНТИКА В УСЬОМУ



## МОЛОДЬ ВИБОРЮЄ ПЕРШІСТЬ

Колгосп імені Кірова Добровеличківського району вдвоє збільшив виробництво молока і винонав півтора кварталних плана

«Комсомол, молодь багато можуть зробити... Без активної участі молоді немислиме успішне розв'язання завдань господарського будівництва», — так високо оцінив роль нашого молодого покоління Микита Сергійович Хрущов.

Так, комсомол, молодь можуть зробити багато, дуже багато. За яку б складну справу не взялись юнаки і дівчата — все у них на славу виходить.

Ще не так давно, в минулому році наша сільгоспартіль по виробництву молока дуже відставала. В районному зведенні ми займали восьме-дев'яте місце. В кінці року довелося констатувати: пасемо задніх. Це збентежило і керівників колгоспу і комсомольських активістів. Замислились ми: що робити, як же вийти з скрутного становища, як добитись підвищення продуктивності громадського тваринництва?

Вирішили поновити кадри. Саме тоді на ферму послали Раю Німенко, Женю Шевченко, Фросю Вовченко та інших. І як показав час, дуже правильно ми це зробили. Молоді доярки гаряче взялися за роботу, дбайливо доглядають корів. Вже зараз відчутні наслідки їх праці. Раю Німенко, наприклад, за січень і дві декади лютого надоїла по 366 літрів молока на кожну фуражну корову. По 345—400 літрів за цей же час одержали Марія Футескул, Надя Шевченко, Люба Пашенко, Женя Шевченко, Фрося Вовченко та інші.

Та й в цілому по колгоспу надої зараз значно піднялись. Успіхам нашим сприяло також встановлення гарантійної і додаткової оплати. Правління артілі вирішило видавати на кожен трудовий день по шістьдесят копійок і два кілограми хліба. При умові успішного виконання річного плану видається додаткова оплата, яка становить 15 процентів від основної.

Зміцнення ферм кадрами сприяло також розгортанню дійового соціалістичного змагання між доярками. З кожним днем яскравий вогник його все сильніше розгоряється. Правління колгоспу разом з партійною та комсомольською організаціями щодаки підводять підсумки. Щомісяця визначаються переможці змагання. Фермі, на якій одержано найбільше молока на фуражну корову, присуджується Перехідний червоний прапор. Доярка, яка за місяць надоїть найбільше молока, відзначається випелом і грошовою премією в розмірі 5 карбованців.

Все це і дало нам можливість різко збільшити виробництво молока. Так, за січень на 100 гектарів сільськогосподарських угідь одержано 20,1 центнера молока (проти 9,7 центнера, як було вироблено в січні минулого року). А на сьогодні ми вже виконали півтора кварталних плана по виробництву молока. На 100 га сільськогосподарських угідь ми маємо його по 40 центнерів. Вдвічі зросло виробництво молока у порівнянні з відповідним періодом минулого року.

Худоба добре забезпечена кормами. Годуємо лише за раціонами. Надої з дня на день зростають. Якщо в січні наша сільгоспартіль зайняла друге місце в районі, то зараз ми вийшли на перше.

Плодотворно трудиться наша молодь на всіх ділянках господарства. Юнаки і дівчата сповнені єдиним бажанням якнайшвидше, якнайкраще використати всі резерви підвищення продуктивності сільськогосподарства, на які вказувалося на січневих Пленумах ЦК КПРС та ЦК КП України.

І. БУЖЕНИЦЯ,  
зоотехнік колгоспу імені Кірова Добровеличківського району.

## В ЦК ЛКСМУ

### Включайтеся в ударний комсомольсько-молодіжний місячник

Комсомол України прийняв на себе великі і почесні зобов'язання: виростити на площі 1 мільйон 200 тисяч гектарів кукурудзи і одержати на кожному з них не менше як по 50 центнерів зерна. В зв'язку з цим особливо важливого значення набуває питання активного залучення молоді до заготівлі і вивозки місцевих добрив.

Центральний Комітет ЛКСМУ України оголосив з 1 березня по 1 квітня ц. р. ударний комсомольсько-молодіжний місячник по заготівлі і вивезенню місцевих та мінеральних добрив на поля колгоспів і радгоспів і прийняв відповідну постанову.

ЦК ЛКСМУ зобов'язує комітети комсомолу, первинні організації створити

спеціалізовані молодіжні бригади, ланки по заготівлі і вивезенню місцевих та мінеральних добрив, і в першу чергу на комсомольські гектари, де вирощуватиметься кукурудза на зерно. Добитися, щоб кожна бригада, ланка по заготівлі і вивозці добрив мала завдання на день, декаду, місяць і домагалась успішного його виконання.

З метою заохочення спеціалізованих молодіжних ланок, бригад, первинних організацій у заготівлі і вивезенні місцевих та мінеральних добрив встановлено для районних комсомольських організацій 50 премій по 100 карбованців кожна, які за час проведення місячника будуть вручатися переможцям в змаганні.

РАНИШЕ інколи в мене такі думки з'являлися: які тільки чудові романтичні професії є у людей. Лікарі, вчителі, інженери... А в мене? Завідую птахофермою — ну де тут та романтика? І що можна зробити хорошого в пташиному царстві?

Та, повторюю, це я раніше так думала. А тепер ось уже другий рік пішов, як я на цій роботі, а про іншу і слухати не хочу. Бо дуже цікава справа, якою я займаюся.

Ферма у нас, в колгоспі «Комінтерн», невелика — всього чотири приміщення. На головній садибі утримується 3100 курей. Є й качки — вони знаходяться в селі Фрунзе.

Доглядаємо ми немале господарство, та до того ж і неспокійне. Бо воно тільки на перший погляд здається: що там, мовляв, за клопіт з тими курми? Це ж не свиней вирощувати.

Пустив собі тих птахів надвір, та й ходять вони цілими днями, а тобі, здається, й робити нічого. Та той, кому доводилося вирощувати птицю, ніколи такого не скаже.

Поговоріть ви з Марією Петрівною Кусик. Вона вже сім років біля курей. Здавалося б, усе їй давно відоме і нового нічого немає, а все одно скільки це затруднень виникає. Та дівчата наші роблять, завжди вихід знайдуть. Працює тут комсомолка Марія Пуриш. Прийшла вона сюди після семирічки, і так полюбилася їй ця справа, що Марійка два роки незмінно нею займається.

Добре трудиться і Марія Дибач. Це наша ударниця.

— Оце морока! Тягнись по багноці в таку темряву. Нема тобі спокою ні вдень, ні вночі...

— Та йди швидше!.. Або пропусти, я піду першою.

Олена, несподівано спіткнувшись, падає на руки Варі. Сміється голосно, дзвінко.

— Нема спокою? — перепитую подругу. — А ти ж говорила мені, як я стала дояркою: «Правильно зробила, не пошкодуєш».

Варя добре пам'ятає свої слова. І веде далі:

— Я й зараз те саме скажу.

Слухай, можеш ти все-таки швидше йти? І не будь такою цокотухою, помовчи хоч трохи...

Не слухає цих слів Олена. Їй весело, легко, хороше. Ось уже недалеко й ферма. Прийдуть Раю Стець, Оксана Мельник, Раю Гонцеві; Одарка Підпригора, Сашко Стець — збереться дружна сім'я тваринників.

А вона й справді, як одна сім'я. Про це й завідуюча фермою Віра Андріївна Перебийніс не раз говорила.

Поважають її. Тому допоможе, тому порадить, підбадьорить. Сама нарівні з іншими працює. А оце недавно принесла на ферму газети. Дала Олені, і ні слова. Прочитала Олена: там розповідалося, якими трудовими подарунками люди думають зустріти ХХІІ з'їзд партії. Глянула на завідуючу — хіба ж стримаєшся від посмішки? Вже все Оленка обміркувала. Скільки вона зобов'язувалась молока надоїти в минулому році від кожної корови? 3.900 літрів. А вже до Жовтневих свят у неї було 4 тисячі літрів.

...На ферму дівчата прийшли першими. Третім — Сашко Стець. Привітався, взяв вила, щоб допомогти розносити силос. Помітив: невдоволена чимось Олена.

— Ну, признайся, дівчино, хто це серце твоє так розхвилював, що ти зараз його вогонь гасиш? — пошарувала завідуюча.

Випрямилась. В очах — строгість.

— Погляньте, — Олена показала на дошку показників: — По чотири літри від корови одержала вчора.

ра. Все-таки не дуже багато. Чому? Руками доїмо, розумієте? Люди — машинами, а ми... Наче ж і працюємо з ранку до вечора, а випереджають нас. І молоко в інших дешевше.

У дверях з'явився Максим Ілліч Домініковський. Помітила Олена: чув усе.

— От і добре, голова колгоспу завітав. Дівчата — сюди!

\* \* \*

— Привезли, привезли, новенькі, блискучі!..

— Зажди, чого ти, як вихор? Що привезли?

— Доїльні апарати, мам!

— Знайшла, чому радіти...

— А хіба ж можна не радіти? Тепер і працювати легше буде. Тридцять корів доглядатиму. А там — і п'ятьдесят. Дівчата говорять: «Скоро Савченко й Леляк на змагання викличемо».

Вночі випав сніг. Звістку про це принесла Олені Варя. Вона постукала у вікно: «Час на ферму».

Ідуть вулицю доярки. Тополі зустрічають їх тихим шепотом. Олена Лойстра любить затриматись біля них, послухати, про що вони розмовляють, помріяти про майбутнє.

Л. БРОВЧЕНКО,

робітник спиртового заводу.

М. Мала Виска.

## РОВЕСНИЦІ

## Нагорода окрилює, кличе

Президія Верховної Ради СРСР Указом від 11 лютого 1961 року нагородила орденами і медалями групу медичних працівників нашої області. Найвищою нагородою — ордена Леніна — удостоєний і головний хірург обласного відділу охорони здоров'я, завідуючий нейрохірургічним відділенням обласної лікарні Григорій Дмитрович Назаров. Наш кореспондент звернувся до Г. Д. Назарова з проханням відповісти на ряд запитань.

Що Ви можете розповісти про свою роботу?

Працювати в Кіровоградській обласній лікарні я почав у 1949 році. Була спочатку ординатором, вчився хірургічній майстерності у кращих медиків міста, зокрема, у Пилипа Михайловича Хмельницького. В 1951 році призначений головним лікарем обласної лікарні. Саме в цей період починається мов захоплення нейрохірургією — однією з найскладніших галузей медицини. До 1957 року багато разів їздив у Київський інститут нейрохірургії, неодноразово робив там операції під керівництвом директора інституту О. І. Арутюнова. Він запропонував мені розробити наукову працю «Про діагностику і лікування опухів спинного мозку». В 1958 році в Одеському медичному інституті я захистив кандидатську дисертацію на цю тему.

Тривалий час добивався

відкриття при обласній лікарні нейрохірургічного відділення, яке почало функціонувати з листопада минулого року. Тепер операції на центральній і периферичній нервових системах робимо у нас, хворих не доводиться транспортувати в інші міста республіки.

Ви першим у Кіровограді почали оперувати хворих з пошкодженнями нервової системи. А як зараз поставлена ця справа в області?

По-перше, у відділенні обласної лікарні у мене є хороші, здібні помічники. Це — лікар-комсомолка Наталя Штамберг — вольова, енергійна молода жінка. Вона має намір поїхати в інститут нейрохірургії, підучитися. Висловив бажання працювати у нашому відділенні лікар з Маловіскавської районної лікарні комсомолець Володимир Яровий, який лише торік закінчив Одеський медичний інститут. Спеціаліст молодий, але здібний, подає надії.

Крім того, в Олександрійській першій міській лікарні при травматологічному відділенні відведено кілька ліжок для хворих з пошкодженнями нервової системи. Тут оперує травми головного мозку, хребта і спинного мозку хірург Віктор Кобиванков, спеціаліст з чотирирічним стажем роботи. І в нього є помічником — ординатори, невропатологи. Отже, нейрохірургією в першу чергу захоплюються молоді лікарі. Адже тут

потрібне творче дерзання, пошуки. Професія дуже складна і важка, бо нова. Треба сказати, що наше відділення добре забезпечене вітчизняною апаратурою, потрібною для операцій. Постачання апаратури та інструментів для обласної, міських і районних лікарень з року в рік поліпшується.

Скажіть, яка з операцій у Вашій практиці найбільше запам'яталася?

Пригадую, у мене була хвора Л. з опухом шийного відділу спинного мозку. Сім'я велика, багато дітей, а мати прикована до ліжка — параліч рук і ніг. Видалення опуху пройшло дуже вдало, жінка повернулася до нормального життя, може займатися домашнім господарством. Якимсь я побував у них в гостях — вони живуть в одному із сіл під Бобринцем. Не можна спокійно згадати, яка вдячність світилася в очах жінки, чоловіка, їхніх дітей.

На операційному столі побувало немало хворих з опухом головного або спинного мозку. Ці операції найскладніші і тому запам'ятовуються на все життя.

На закінчення розмови Г. Д. Назаров сказав:

Мені, як хірургу, хочеться докласти всіх зусиль, все своє вміння, щоб люди не вмирали від невідкладних хірургічних захворювань, — апендициту, грижі, виразок. Це, правда, в значній мірі залежить не тільки від хірурга, який одягає халат, йдучи на чергову операцію. Багато залежить і від того, щоб попередити ускладнення. Про поширення медичних знань серед населення треба дбати повсякденно — тоді рідше доведеться нам брати у руки скальпель.

## НОВАТОРИ

У автослюсарів бригади Петра Белякова — чергова перемога: в 3,5 рази скорочено затрату часу на обкатку дизельних двигунів. Раніше обкатка одного двигуна на стенді заводської конструкції займала 16—20 годин. Це не могло задовольнити бригаду, яка гаслом своїм проголосила: «кожен робітник — раціоналізатор». Над реконструкцією стенда працювали всією бригадою, зате результат одержали чудовий: за 5—6 годин із стенда сходять готовий, за всіма технічними правилами обкатаний двигун.

До всього у цій бригаді новаторський підхід. Крім згаданого стенду, тут запроваджено й інший — для опресовки головок блоків двигунів. Часу на цю операцію стали затратити у півтора рази менше.

Цінну пропозицію подав бригадир — робити посадку гільз блоку при допомозі ацетонової фарби. Це збільшило строк служби двигунів і дало понад 2 тисячі карбованців річної економії.

Незмінне прагнення творити, вдосконалювати, допомагає виконувати біля двох норм за зміну. Відіграє у цьому неабияку роль і те, що всі слюсари бригади оволоділи суміжними спеціальностями — працюють на свердильних і токарних верстатах, виконують такелажні роботи, добре обізнані з електротехнікою.

Одна з заповідей цього комуністичного колективу: всім навчатися. Її дотримується кожен. Володимир Іванюк та Яков Кальниченко відвідують курси підготовці у вуз. П. Беляков навчається у гуртку політехнолії, комсомолець В. Чумаков — в гуртку по вивченню історії КПРС.

Більшість членів цієї бригади — активісти громадського життя, і кожен — дружинник.

На зльоті передовиків — будівників Кременчуцької ГЕС бригади комуністичної праці Петра Белякова вручено Перехідний червоний прапор будови. Він — в надійних, міцних руках.

Г. ЯЦИК,  
Кременчукгесбуд.



„ТИХО!“ йдуть уроки.

ТАК ВАС попередять, коли ви переступите поріг Гайворонської вечірньої школи робітничої молоді № 12. Тут після роботи схилили над конспектами голови юнаки і дівчата з багатьох підприємств міста. Серед них — машиніст локомотивного депо Григорій Качур, помічник машиніста Анатолій Лобушняк, робітники маслозаводу Галина Бугайова та багато інших.

142 молодих виробничники нині відвідують вечірню школу. Техніками, інженерами, хорошими спеціалістами народного господарства працюють нині її вихованці. Майже щодня одержує листи від колишніх вихованців директор школи М. Латинш.

Та не тільки робітники сідають ввечері за парти. В багатьох селах району навчається колгоспна молодь.

Школа озброює мене знаннями, необхідними на все життя. Без них, як без компасу, не зможеш вибрати найбільш правильний шлях, не станеш активним будівником комунізму, — говорить скотар артілі «Україна» учень Хашеватської вечірньої школи Г. Ковтанюк.

Як у роботі, так і в навчанні завзяті і здовий артілі «Зоря комунізму» М. Полішук, робітниця Сальківського цукрозаводу Г. Дашківська колгоспник з села Казавчик В. Горбатюк і багато інших юнаків і дівчат.

620 молодих робітників і колгоспників Гайворонського району в нинішньому навчальному році підвищують знання у вечірніх школах. Вже не поодинокі випадки, коли на фермах працюють доярки, які навчаються заочно у технікумах та інститутах. 20 робітників Гайворонського паровозо-ремонтного заводу, наприклад, заочно навчаються в інститутах.

Великий потяг молоді до

## КОЛИ НЕ ЗАХОДИТЬ СОНЦЕ

ЦЕ БУЛО на початку вересня 1943 року. Всю ніч йшов дощ. Ранок видався тихий, сонячний. З жовтого листя, яке ще не встигло опасти, стікали блискучі краплини.

Окрема бригада морської піхоти готувалась до наступу.

Рядовий Готькин. Враховуючи виявлену вами винахідливість і хоробрість у розвідці, ми вирішили задовольнити ваше прохання. Як, товариші, не буде заперечень? — звернувся політрук до присутніх.

Дозвольте, я скажу пару слів, — попросив командир взводу. — Ми вже не перший день знаємо Миколу. Дисциплінований, бойовий товариш. Я сподіваюсь, що він нас не підведе.

Лейтенант протягнув Готькину комсомольський квиток.

Поздоровляю вас, будьте гідним високого звання.

Урочисту тишу зненацька розкряяла артилерійська каонада. А коли вибухи почали віддалятися в глибину оборони ворога, піхотні цепі ринули в атаку.

Микола Готькин йшов у бій комсомольцем.

Вперед, комуністи і комсомольці! За Батьківщину! — вигукнув політрук.

Ура-а-а!.. Ура-а-а! — прокотилося з краю в край.

В бушлатах наопаши, розпалені бійці бігли до ворожих окопів. І раптом оглушливий вибух — сліпучий спалах блиснув в очах Миколи.

Коля! Коля! Ти поранений? — підбіг командир взводу.

— Документи... мамі...

Після взяття Старої Руси друг Миколи — Вакуленко відправив у Сталінабад великий пакет. «Дорога Ольго Семенівно, — писав він у листі. — За проханням Вашого сина надсилаю його документи і фотографії. Не хвилюйтесь, він живий...»

Минали тижні, місяці, але мати не одержувала більше ніяких вістей. Микола, боячись розтривожити серце матері, не писав їй ні слова. Кожного разу, коли лікарі заходили в палату, він нервово питав:

Чому ви нічого не говорите мені? Я ще зможу воювати?

Підеш, дорогий, підеш на фронт, — ласкаво заспокоював лікар.

Одного разу в операційній, коли зняли з його голови пов'язку, він почув «Нерв пошкоджений». Хлопцеві війнуло у широко відкриті очі прохолодою і... темрявою.

Де ви? Чому я вас не бачу? Я осліп?!

Тремтячими руками Готькин схопився за груди, рвонув сорочку.

Заспокойся, синку, візьми себе в руки. Будемо тебе лікувати, — тихо промовив професор, погладивши його по білявій голові. Та всі операції нічого не дали.

Хлопець повернувся до матері в Сталінабад. Він не залишився одиним. Друзі-комсомольці одразу ж оточили його турботою. За проханням Миколи кілька разів перечитували роман «Як гартувалась сталь».

З допомогою Сталінабадського міськкому комсомолу коліншій слюсар йде на курси баяністів і успішно закінчує їх. Працює в піонерських таборах, робітничих клубах. З того часу минуло сімнадцять років...

Всю цю історію розповів

сам Микола Павлович, коли ми зустрілися з ним на Кіровоградському учбово-виробничому підприємстві сліпих.

Тоді мені було дев'ятнадцять років. А здається, що я все такий же молодий, як і раніше. А сонце, яке сяяло в день поранення, й досі світить, ніколи не заходить...

Микола Павлович війняв кишеньковий годинник, вивкрив кришку, пощупав циферблат:

— Ви мені пробачте, я ще повинен йти на заняття духового оркестру. А там на роботу в другу зміну. Приходьте до нас у цех...

І ось ми в яскраво освітленому металаштампувальному цеху. Біля одного верстата, злегка зігнувшись, сидить Готькин. Він бере нарізані заготовки і обережно опускає їх по одній у спеціальний отвір. З іншого отвору вискакують готові цвяхи.

І з ним би не завів розмову на підприємстві, жонкий говорить про Миколу Павловича, як про людину доброї душі, сильну, несхибну натуру. Його знають і як активного учасника художньої самодіяльності.

Готькина неодноразово нагороджували почесними грамотами, вручали грошові винагороди. Нешодавно йому дали комунальну квартиру. Сім'я його живе в достатках.

Дивинсья на цього рослого чоловіка, на вольові риси його обличчя, і відчуваєш гордість за людину, яка в дні душевних переживань, не відступаючи шукала, і все ж знайшла своє місце у нашому чудовому, кипучому житті.

М. ГАЛИЧЕНКО.

м. Кіровоград.



ДІВЧИНА схилилася над книгою. Здається, ніщо для неї зараз не існує, крім підручника...

Старанно готується до екзаменів студентка Вознесенського агротехнічного технікуму Галина Руденко. І хоч як нелегко заочниця поєднувати навчання з роботою, все ж вона від свого не відступає. А що вже робити, то це всі в Добровеличківці знають. П'ятий рік працює вона в колгоспі імені Сталіна. Спочатку вирощувала з ланкою цукрові буряки та кукурудзу. Весь час очолюваний нею колектив виборював високі врожаї. А на протязі минулого року зібрили дівчата по 300 центнерів цукрових буряків з кожного гектара.

Не одну Почесну грамоту одержала вправна ланкова за свою працю старанну. А односельчани обрали її депутатом селищної Ради.

Галина пишається виявленою честю і завжди намагається виправдати її. Зараз вирішила вона піти на ферму. Набрала групу нетелів, які на весну будуть коровами, і доглядав їх. Тваринники так само, як і рільники, нахваляються не можуть цією неспокійною дівчиною.

На знімку: Галина Руденко.

Фото В. Ковпака.

## „МОЛОДИЙ КОМУНАР“ ДОПОМІГ „ДІАГНОЗ“ ВСТАНОВЛЕНО

Керівники колгоспу імені Калініна Ново-Українського району нехлюйськи поставились до вівчарства. Завчасно не подбали про підготовку приміщень, не створили сприятливих умов для утримання і годівлі овець. Наслідки такої небалості виявились приголомушучими: тільки за грудень 1960 року загинуло 63 вівці, а за зимовий період — 127 голів.

Щоб якимось прикрити ці факти, бригадир Г. Неживий, зоотехнік В. Бабенко, ветфельдшер В. Рубцов, обліковець І. Бедряка з відома голови колгоспу П. Григоренка та його заступника І. Жанталая склали фіктивні акти, вигадували всілякі діагнози для списання загинлих овець.

Про ці факти повідомлялося у фейлетоні «Перчунівські діагнози», опублікованому в газеті «Молодий комунар» за 18 січня 1961 року.

Для розслідування і вжиття заходів по сигналу газети Ново-Українська інспекція по сільському господарству створила комісію зооветеринарних працівників райінспекції та колгоспу. Комісія детально перевірила становище на вівцефермі комплексної бригади № 5 і встановила, що загибель овець допущена через безгосподарність керівників колгоспу.

Начальник Ново-Української райсільгоспінспекції т. Жердід повідомив, що виступ газети і висновки комісії обговорювалися на засіданні правління колгоспу. Вартість 127 загинлих овець віднесено на рахунок голови колгоспу П. Григоренка, його заступника І. Жанталая, зоотехніка В. Бабенка, бригадира Г. Неживого, ветфельдшера В. Рубцова та обліковця І. Бедряка.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» 26 лютого 1961 р., 3 стор.

Поїзд притишив хід. Пасажири заметушилися, деякі попрямували до виходу.

— Станція Щаслива! — оголосила провідниця.

Тут уже не втрималась і дівчина, яка досі сиділа й вбирала у вікно. Швидко одягнувшись, одягла зелененьке пальто, накинула хустку і теж пішла за всіма.

А коли зійшла на перон, радістю засяяло її обличчя. Всього три дні дома не була, а здається — ціла вічність минула. І думки перенесли її туди, в Київ.

...Ні, цього забути не можна. Переповнений зал Палацу спорту. На трибуні Віра Шиманович — свинарка з Київщини. Уважно слухають промовця учасники пленуму ЦК ЛКСМУ. І серед них — вона, Сима Таборова, проста дівчина з радгоспу «Більшовик». Чим же заслужила вона таку високу честь?

Пам'ять перебирає кожну подію життя, кожну подробицю. Ось вона, збуджена, весела, поспішає додому зі школи: сьогодні ж такий день щасливий — вона сім класів закінчила. Хочеться поділитись швидше радістю з рідними.

Люба, мила Золотарьова... Скільки днів хороших там провела, але дитинство так скляло, Любу дуже любила Сима те село, та все ж таки довелося розлучитися з ним. Обставини в сім'ї склалися так, що не змогла дівчина продовжувати навчання.

На той час старша сестра Марія жила в Олександрійському районі, працювала свинаркою. Написала Сими: «Приїжджай. Яюсь влаштуєшся».

Так і опинилася дівчина на станції Щасливій. Хіба знала вона тоді, що саме тут знайде свою долю? Сподобалася їй і тутшня місцевість, і незвичайна назва станції, і привітні люди з радгоспу. Тому й подружилася вона з ними швидко.

Спочатку з сестрою на ферму ходила. Цікаво було спостерігати, як Марія справляється з цим галусливим стадом, як годувє його, працює на прогулянку. Часом і сама їй допомагала.

А то якось попросила її сестра:

— Симочко, я затримаюся в лікарні, ти вже навідайся до моїх куцорилих. Як і що робити, ти вже, напевне, знаєш...

То був її перший «дебют». І одався він дівчині на славу. Помітили в радгоспі її працюватість і вправність. А згодом виділили Сими окрему групу свиней.

Відтоді вже три роки минуло. Сима комсомолкою стала, по праву вважається досвідченою свинаркою — за минулий рік зняла з відгодівлі 1.000 голів свиней. На перше місце в радгоспі вийшла.

— Чи ти якесь секрети знаєш, чи що? — буває, запитає жартома котрась із подруг, що тут же, на фермі, працюють.

Одного разу подруги звернулися до неї:

— А чи змогла б ти не з нами, а з Лукашевським позмагатися?

Слова ці зачепили Симу за живе. Поміркувала вона, зробила певні розрахунки і вирішила: зможе і з Леонтієм силими помірятися. То нічого, що він знатний, а таки викличе його на змагання...



Згодом відправила до редакції обласної комсомольської газети листа — виклик Леонтія. Дізналися про це в радгоспі, «відчайдушкою» назвали. А вона зовсім і не вважала себе такою. Просто працює любить. За це звання ударника комуністичної праці присвоїли.

— Не думайте, — застерігав Сима, — що на фермі одна я тільки це звання носю. Оні Ніна Соловйова та Лена Ернік не гірше мене працюють.

Так, багато робота у радгоспі. Але все ж таки ця робота милою для всіх служила азірцем. Дарма, що роками довіда і зростає видальська — розгн у неї неабиякий. В цьому році вона знову пообіцяла відгодувати і здати державі не менше 1.000 голів свиней. Хороший подарунок готує Батьківщині скромна трудівниця. І саме в труді, в прагненні зробити як можна більше для країни, для людей вона знаходить своє щастя.

Л. БОГДАНОВА.

Радгосп «Більшовик»  
Олександрійського району.

Того вечора всі були такі радісні, збуджені... І кожному надовго запам'яталися яскраво освітлені вікна школи, зворушливі мелодії плавного вальсу, схвилювані обличчя друзів. Все, до найменших подробиць, пам'ятає і вона, Оля Шведченко. Саме тоді, прощаючись з її вибором, стежачи собі в шиті вибрала — залишитись в рідному колгоспі.

А невдовзі звернулася в правління.

— Хочу дояркою бути, — сказала просто.

Того ж дня набрала Оля групу нетелів. Щоб виростити з них корів, немало треба було працювати. І дівчина старалася. А коли первістки стали телитися, фермі й ночувала на фермі...

Як мить якась, промайнули роки. Тепер Оля — не соромлива дівчина, яка ще вчора була школяркою. Ні, тепер її в Діквіці знають, як справжню, вмілу доярку. А вона таки й справді перемогла здобувати вмілі: за минулий рік по 2.750 літрів молока від корови надоїла. То був найкращий показник по колгоспу.

...Якось на фермі принесли газети. В одній з них Оля вже в котрий раз прочитала про патріотичний почин знатної Валентини Гаганової.

«Якою то людиною треба бути? — думала дівчина. — Буде ж вона і в заробітку»

втримала. Та ще й яка заробіток...» Довго не вали спокоем різні думки. А потім прийшло рішення: і собі так зробити. Оні у Галини корови молока дають, як кози. Що, коли взяти собі цю групу? А якщо осоромиться, що тоді?

— Іване Кіндратовичу, — звернулася до парторга, — Хочу я сили свої спробувати...

...І поділилася планами. — Вірко вирішила, Олю. Приходь завтра на партійні збори, поговоримо про це.

...Збори ті були багатолюдними: адже на них вирішувалося таке важливе питання — про виконання колгоспом соціалістичних зобов'язань.

Колгосп попросила Оля, з усіх кінців залу на неї спрямували уважні погляди: всі тут знали, що ця дівчина щось ділове має сказати.

Так стала Ольга господаркою над низькоудійною худобою — взяла групу Галини Горієнко. Дехто, правда, кепкує з неї: мовляв, побачимо, що з цього вийде. Та дівчина на це не зважає. Робить свою справу сумлінно. І завжди про одне пам'ятає: вона ж перед односельчанами слово дала — до відкриття XXII з'їзду партії по 3 тисячі літрів молока одержати від кожної корови.

В. РЯБКО.

Колгосп імені Котовського  
Знам'янського району.

## Руками золотими назовуть



Третій рік діє майстерня Олександрійської загальноосвітньої політехнічної школи № 10. 59 випускників її одержали вже кваліфікацію токаря, слюсаря.

В цьому навчальному році школа працює за новою програмою виробничого навчання. Минає півроку і нинішнім десятикласникам присвоєно звання слюсаря широкого профілю, а учні дев'ятих класів пішли закінченням одинадцятирічки матимуть три спеціальності: токаря, слюсаря і електрослюсаря. Справді, золоті руки будуть у цих молодих трудівників.

На знімках: (вгорі): десятикласник Микола Горячий за виготовленням деталей токарного верстата по дереву. Після закінчення школи хлопець мріє працювати на підприємстві і заочно вчитися далі. (Внизу): учні дев'ятого класу Люба Гвоздь, Валентин Шмидтовський і Валентина Жмурко разом з керівником виробничого навчання С. Чернявським складають токарний верстат по дереву.

Фото В. КОВПАКА.

## Шляхи, які вони вибирають

ЗА ВІКНОМ буяла пишна весна, посміхалася сонною молодістю зеленню дерева, виблискували глянцевою блискотками тополі. Все навкруги манило до себе, шепотіло тисячам голосів про веснянку красу її ніжні і лагідні барви.

І саме в цей час Галя Іванова, Жєня Пушкаш, Марія Вєладова і ще сорок трьох їхніх юних ровесників складали востаннє шкільні екзаменні — випробування на зрілість.

Рівними, старанно виведеними рядками, лягали на папері як Платон Кречет, з сильним характером, чутливим серцем, шукаючим розумом.

А на випускних вечорі було і радісно і випуск з тим трохи сумно.

— Ось і виходимо, дівчатоньки, на шляхи-дороги, — промовила якась дуже серйозно до кожної Пушкаш, дотепна, гостра на язик Жєня Пушкаш.

— Ну, як же ми будемо далі, га?..

Не зовсім зрозумілі почуття панували в юних душах. Значить, ти вже дорослий... Віднині сам розпоряджайся своєю долею, вибирай стежину у житті. Якою буде вона? Рівною, прямою чи тернистою і крутою, з багатьма непередбаченими поворотами? А що як кидатиме тебе в усі боки невідома сила, і ти, безвольний, покiрливо підкорятимешся їй? З ким зустрінешся на цій довгій ниві? Тільки б не загубитися в людському морі...

Думки, думки... Часом линеш на їхніх крилах на широкий простір незвіданого. Всього тобі мило, непокiрні юністі. Сьогодні хочеш водити у незнайні далі морські кораблі. Може, здійснення цієї мрії почнеться в Одесі? Завтра — всі наміри твої там, де гігантськими греблями перекиваються субетні сибірські ріки. А ще бачиш себе там, серед тисяч колб у світлій лабораторії, в гомін-

кід студентській сім'ї. Що ж, тобі дається право вибору: пробуй, шукай, знаходь.

І згодом в Доброму почалися розмови:

— Чули? Вчорашні школярки майже всім класом у колгосп пішли...

— То ніяк мода така. Відроблять трохи і подадуться хто-куди.

— І до чого воно йдеться? Вчатьсь білі діти. Десять, а чи багато користі з того? Ось вік доживаємо, по 3—4 класи скрамити маємо, і в житті не доводилося в тім науки треба, щоб корову видіти чи свиней нагодувати.

Дещо з цих розмов доходило до дівчат. А вони робили своє діло. Галя Іванова, Жєня Пушкаш, Дуся Стоянова, Марія Вєладова, Ленз Журжер, Марія Яковлева, Ніна Самойлова, Катя Фурман стали господарками у третьому корпусі тваринницької ферми місцевого колгоспу імені Дмитрова. Створилася комсомольсько-молодіжна бригада. А згодом прийняли до себе шкільного «професора» — медальстку Валю Макаренко, дочку директора школи.

Голова сільгоспартілі Іван Федорович Вєладов, у минулому педагог, зрозумів тонким чуттям: дівчатам потрібне повне довір'я, створити слід їм всі умови. Хай відразу ж відчують себе господарями, а не виконувачами.

По 18 корів взялася доглядати кожна. В дію пішли електродоїльні апарати, до яких не дуже були охочі їх попередниці. Скрізь навели порядок. Не шкодували в роботі ні сил, ні часу. Жодного разу не записувалися від Жєни, ні Галя і Дуся, хоч жили вдалі від ферми за кілька кілометрів: Жєня — в Доброіванівці, Галя і Дуся — на хуторі Дічула. Правління артілі теж в усьому йшло їм назустріч. А дівчата сміливо вимагали свого. На початку нинішнього року ще одну полегкість одержали молоді доярки: пе-

реобладнано лінію подачі кормів. Тепер вагонетка ходить щільно між стінкою і яслами. Але і на цьому заспокоюватися не збираються. Почули, що артіль придбала транспортери і думають умовити таки голову правління, щоб цю новинку застосувати в їхньому корівнику.

— От якби ще більше укрупнили наші групи. Так для початку хоч би по 25 голів, — діляться своїми думками дівчата.

Це непокоїть їх з того часу коли дізналися про почин Марії Савченка.

Поки що не поставили дівчата ніяких особливих рекордів. Але молода поросль показує приклад сумління в усьому. На багато що здатні юні. Працюють у селі і агітаторами, і загоновими вожатими у піонерських загонах. Жодний концерт у артільному Будинку культури не обходиться без їхньої участі.

Коли настала потреба укрупнити групи корів до 20—21 голів, довелося двом їти з ферми. Самі дівчата, завважили, хто де більше користі зможе принести. Ні, це не було відступом окремих, не викликало пересудів. І доярка Валя Макаренко з таким же успіхом повела третій клас, (в школі якраз погріблен був учитель). А Катя Фурман поринула з головою у піонерську роботу, ставши в цей же школі старшою піонервожатою.

Можливо саме тоді і зрозуміли одну незаперечну істину ті, хто зневірливо ставився до випускників, а часом навіть ставився до них як до мусулників, що потрачені на різні науки так, скрізь зможе працювати нинішні випускники середньої школи. Зможе і на фермі, і в полі, поведуть і трактор, і комбайн, зможуть виховувати і давати знання тим, хто ще тільки починає з шкільних підручників пізнавати навколишній світ. Твердим кроком вступають вони у трудове життя, сміливо дивляться у своє майбутнє.

О. ПОЛІЩУК.

с. Добре  
Вільшанського району.

# „СПРАВА“

## СТУДЕНТА СМІРНОВА

В Західній Ірлан відправлялися все нові військові частини. Зі травня з Голландії у води Індонезійського архієпелату відправилось декілька авіаносців, в тому числі і авіаносець «Карел Доорман» з реактивними винищувачами типу «Хаукер Хантер» на борту.

Почався червень. В один з перших днів цього місяця Радянський Союз направив Нідерландам пам'ятну записку, в якій вказував, що розглядає концентрацію голландських збройних сил в районі Західного Ірлана як погрозу силі по відношенню до Індонезії.

Преса Гааги підняла виття. Газети з усієї сили намагались зменшити значення військових приготувань і в той же час звинувачували Радянський Союз в упередженості думки на користь Індонезії.

Офіційні голландці почали ставитися до Петра ще холодніше. Ректор де Фріс і раніше не подавав руки при зустрічі, а тепер,

— Чого нам боятися? Це навіть краще. Особиста охорона.

Вони вже почали готуватися до від'їзду. В кінці червня припинилися заняття, потім намічалась на чотири дні екскурсія разом з студентами інституту в Бельгію, а 10 липня Смирнови повинні були від'їжджати зовсім.

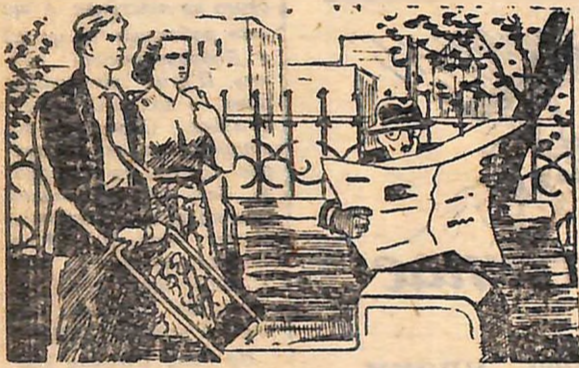
Але всі плани були порушені.

### «ПРЕД'ЯВІТЬ ДОКУМЕНТИ»

**НАСТАЛО** 20 червня. Це був понеділок. В інституті заняття на цей день не призначали. Напередодні Петро підійшов до одного із своїх друзів, студента Лео Владара, і сказав:

— Приходь до мене з дружиною завтра ввечері. Посидимо, пластинки послушаємо. І хлопців захвати. Вони з Валериком пограють.

Венесуелець Лео Владар вчився в інституті тільки перший рік, та його вже обрали віце-президентом «Сколаса».



здавалось, і зовсім не помічав його.

В будинку напроти з'явився якийсь старий. Він сидів у вікні і не зводив очей з вікна кімнати Смирнових. На другому боці вулиці напроти їх під'їзду майже кожного дня чергували ситі чепурні молодчики. А в садку, де Петро і Тоня гуляли з Валериком, вони постійно зустрічали сухого літнього пана. Він сидів на одному і тому ж місці і при їх появі розкривав газету і робив вигляд, що читає, а сам ніні та й поглядав гострим, пронизливим поглядом на Петра.

Тоня все це бачила і хвилювалась. Петро її заспокоював:

(Продовження. Початок див. № 19, 21, 24).

### Енциклопедія Грицька Трудяги

Африка — нововідкритий вулкан. Викидає геть не вулканічну лаву, а колонізаторів.

Аврал — керівний принцип бездарного начальника виробництва.

Вода — шкідлива домішка у літературному творі.

Кукурудза — одна з королів, яку поважають радянські люди.

Ложка — робочий інструмент дармоїда.

Миротворець — маска американо-анських реваншистів.

Мілітарист — фашистський недобиток часів Великої Вітчизняної війни.

Мобуту — бельгійська дворняжка.

Пам'ять — елемент, відсутній у західнонімецьких мілітаристів.

Стиляга — людиноподібна мавпа.

### „Проти Тьми“

МОСКВА, 30 січня. (ТАРС). «Проти тьми» — так називається нова книга, випущена державним видавництвом політичної літератури. Це — хрестоматія художніх творів світової літератури, присвячених атеїстичній тематиці.

У першому розділі книги критикується релігійна ідеологія, викривається безглуздість віри в надприродні істоти, в загробний потойбічний світ. Тут читач знайде твори Еразма Роттердамського, Вольтера, Гете, Гейне, Марка Твена, Пушкіна, Салтикова-Щедріна, Короленка, Горького, Бедного та інших авторів.

У другому і третьому розділах, у творах Боккаччо, Беранже, Мопссана, Роллана, Чехова, Серафимовича, Маяковського та інших, розкриваються таємниці «святих чудес», показується шкідливість, якої завдають релігійні свята, бичуються забобони і марнодірства. Твори, вміщені в дальших двох розділах, відображають закулісний бік життя церковників та сектантів і т. д.

Хрестоматія являє інтерес як для масового читача, так і для лекторів, пропагандистів, клубних працівників.

### Всесвітній фестиваль молоді і студентів відбудеться в Хельсінкі

ХЕЛЬСІНКІ. В Хельсінкському будинку культури закінчили роботу представницькі міжнародні збори, що розглядали протягом трьох днів питання підготовки і проведення VIII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів. Було створено міжнародний підготовчий комітет і вирішено провести фестиваль влітку 1962 року в місті Хельсінкі. «Збори, — говорить в одному з документів, — тепло підтримали проведення VIII фестивалю в Хельсінкі і ще раз висловили подяку фінським властям за надання можливості для організації тут фестивалю». Установче засідання міжнародного підготовчого комітету прийняло також загальну програму Всесвітнього фестивалю молоді і студентів за

мир і дружбу та Звернення до молоді світу.

Збори закликали молодь світу, всі національні й міжнародні молодіжні студентські організації взяти участь у підготовці до VIII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів за мир і дружбу та призначити своїх представників на фестиваль, а також створити національні фестивалні підготовчі органи.

### За лаштунками самозаспокоєння

ДОБРЕ працював штаб народної дружини радгоспу «Червона зірка» Бобринського району. Особливо активну участь у підтриманні громадського порядку брали Борис Гузенко, Борис Король та Петро Буценко. Від їхнього зіркового ока у клубі та на вулицях села не вдалося уникнути жодному п'яниці та хулігану.

В спеціально обладнаній кімнаті хлопці часто збиралися для обговорення плану роботи, графіку чергування.

Та раптом робота затихла. Пусте штаб народної дружини, на вулицях починають з'являтися порушники громадського порядку. А члени штабу дрімають за лаштунками своєї бездіяльності. Чи не пора б зацікавитися цим питанням комсомольській організації радгоспу?

### В рослинному царстві

ХРИЗАНТЕМИ — улюблені квіти народу Японії. Вони прикрашають і скромні садочки, і величезні парки. Виведені навіть істинні хризантеми. В них до 250 широкі, білі, соковитих пелюстків, які вживають для приготування салату. Із висусшених квітів виробляють ліки від простуду, засоби для викликання апетиту.

Хризантема оспівана поетами і художниками. В честь її влаштовуються народні свята. На гербі і в державній печатці Японії зображена шістнадцятипелюсткова хризантема. Орден Хризантеми — вища нагорода країни.

М. ЛИТВИНОВА.

Адреса редакції м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефон: редактора — 1-42, відповідального секретаря — 6-40, видавця — 6-24.



### ХРОНІКА

**ЗАКІНЧУЄТЬСЯ** восьмий тиждень другого етапу спартакіади з технічних видів спорту. В проведення цього важливого заходу активно включилися спортсмени Олександрійського району. Тут відбулися змагання з кульової стрільби первинних організацій ДТСААФ колгоспів і учбових закладів.

Хороших успіхів домоглися команди колгоспу імені Свердлова та представники Бандурівської середньої школи.

А. КРИВЕЦЬ.

У КИЄВІ і Харкові закінчилися півфінальні першість УРСР з міжнародних шашок. На цих змаганнях честь нашої області відстоювали М. Контрабарський і А. Куліш. Непоганих успіхів домогся Михайло Контрабарський, який зайняв четверте місце і вийшов у фінал змагань.

Шашкіст А. Куліш виборов шосте місце.

К. МИХАЙЛОВ.

**ВІДБУЛАСЯ** особисто-командна першість заводу «Червона зірка» з кульової стрільби. У змаганнях взяло участь 12 команд цехів та відділів заводу.

Перше загальнокомандне місце вибороли спортсмени механоскладального цеху № 3, на друге — вийшли ливарники цеху ковкого чавуну. Спортсмени енергетичного цеху посіли третє місце.

Кращі особисті результати серед чоловіків показали Володимир Опока, Григорій Ніколенко та Петро Лактіонов.

Серед жінок найкраще виступили Майя Мороз, Жанна Колеснікова і Галина Дубина.

### ПОЗНАЙОМТЕСЯ: Віктор ЧОРНОРАЙ



**МОТОЦИКЛЕТНИЙ** спорт — спорт добре загартованих, витривалих людей. Тут, крім сили, спритності і технічних навичок, потрібно мати ще й неабияку сміливість. Особливо помітна остання риса у гонках по пересіченій місцевості.

Кіровоградським прихильником мотоспорту добре відомий Віктор Чорнорай, який не раз на обласних і республіканських змаганнях демонстрував відмінну техніку водіння машини.

Відтоді, як юнак вперше самостійно повів мотоцикл, пройшло вісім років. Час не малий. Але він виправданий високими досягненнями.

Особливо щасливим для Віктора були республіканські змагання в Сумах, де йому вдалося виконати норматив першого спортивного розряду. В цьому році спортсмен мріє виконати норму майстра спорту СРСР і якнайкраще виступити на Спартакіаді з технічних видів спорту.

Н. ПАЛИВОДА.

На знімку: В. ЧОРНОРАЙ після одного з щасливих фінішів.

Фото В. КОВПАКА.

### ЗОЛОТОГО ФІНІШУ,

Коли ви побуваєте на Олександрійському рудоремонтному заводі і поведете розмову про спорт, вам з гордістю почнуть розповідати про ручний м'яч.

Цей вид спорту досить молодий у нашій області, але рудоремонтники вже встигли полюбити його і домоглися деяких успіхів.

Організатором гандбольної команди був Георгій Тацький. Немала заслуга в цьому у Анатолія Сазанова та Івана Бердника.

На перших порах були і розчарування, і невдачі. Та вперті тренування привели команду до бажаних успіхів. Тільки за останні два сезони першості області з гандбола спортсмени одержали три блискучих перемоги, за що нагороджені трьома дипломами першого ступеню і кубком.

Зараз гандболісти з неослабленою енергією готуються до змагань у новому спортивному сезоні.

Г. МИКОЛАЄВ.

м. Олександрія.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

### В кінотеатрах міста

**КІНОТЕАТР «МІР».** «Операція «Кобра». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 30 хв. ранку і 1 год. 30 хв., 3 год. 20 хв. дня, 5 год. 20 хв., 7 год. 20 хв., 10 год. вечора. Додаткові фільми «Справжні друзі», «Вішнічани змагання». Початок о 9 год. 20 хв. вечора.

**КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ».** «Фортеця на колесах». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 10 хв. ранку, 12 год. 50 хв., 2 год. 30 хв., 4 год. 10 хв. дня, 5 год. 50 хв., 7 год. 30 хв. та 9 год. 50 хв. вечора. Додаткові фільми «Незвичайна поїздка», «Чия вина?». Початок о 9 год. 10 хв. вечора.

**КІНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО.** Для дітей «Грізні ночі». Початок о 10 год. 11 год. 40 хв. ранку. Для дорослих — о 1 год. 20 хв., 3 год. 4 год. 40 хв. дня 6 год. 20 хв., 8 год., 10 год. 20 хв. вечора. Додатковий фільм «Дорогами життя». Початок о 9 год. 40 хв. вечора.

**КІНОТЕАТР «ХРОНІКА».** «Нещасливе число», «Новини дня», «Поэма хроніка» та «Пісня про лівніч». Початок з 3 год. дня до 8 год. 30 хв. вечора. Для дітей «Новий Гулівер». Початок о 10 год., 11 год. 30 хв. та о 1 год. дня.

Газета виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодої комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

БК 00633.

Друкарня імені Г. М. Дамирова обласного видавництва, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

Зам. № 1280.